

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku A. S. i R. S.

przy uczestnictwie D. H., E. H., J. J., M. J., J.K., Miasta W., A. N., S. N., K. O., W. O., K. S., P. S., B. Ż. i A. K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców i uczestników postępowania A. K., P. S. i B. Ż.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestnika Miasta W. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy – A. i R. S. oraz uczestnicy postępowania – A. A. K., P. M. S. i B. Ż. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 kwietnia 2018 r., zmieniającego postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 września 2011 r. poprzez oddalenie wniosku o zasiedzenie.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 382 w zw. z art. 233 § 1, art. 316 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd odwoławczy ustaleń co do faktu posiadania nieruchomości przez E. S. w 2005 r. oraz w dniu 10 kwietnia 2012 r. wyrażonych w wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 kwietnia 2012 r.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom, bowiem we wskazanym przez skarżących wyroku nie zostały zawarte wiążące Sąd ustalenia co do samoistności posiadania nieruchomości przez poprzednika prawnego wnioskodawców. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na to, że ocena samoistności posiadania nieruchomości nie była przedmiotem powoływanego postępowania, stanowiła jedynie kwestię incydentalną. Ponadto w wyroku zaocznym z dnia 7 lutego 2007 r. Sąd Okręgowy w W. uwzględnił powództwo m. W. przeciwko E. S. o wydanie nieruchomości, a na skutek sprzeciwu pozwanego postanowieniem z dnia 21 marca 2008 r. zawiesił rygor natychmiastowej wykonalności nadany temu wyrokowi oraz zawiesił postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania z wniosku E.S. (poprzednika prawnego wnioskodawców) o stwierdzenie zasiedzenia. Wynika z tego, że to właśnie niniejsze postępowanie miało rozstrzygnąć o charakterze posiadania nieruchomości przez E. S. , również na użytek innych postępowań sądowych, nie odwrotnie.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.